

Libris .RO

Respectăm cu atenție și tăcere

TOM ELLEN, LUCY IVISON

SUFLETE PERECHE

O stranie poveste de dragoste

Traducere din limba engleză și note de
LUCIAN POPA

București, 2018

1

HANNAH

Grace a dat buzna în dormitorul meu cu atâta putere încât aproape a venit de-a berbeleacul.

— Freddie nu este în Franța! a anunțat ea triumfătoare, în timp ce Tilly se prăbușea în spatele ei.

Stăteam așezată pe pat, unde mă uitasem toată dimineața la videoclipuri cu pui de leneși¹ și clipuri pe Youtube despre cum să trasezi linii perfecte de tuș.

— Ești sigură? am întrebat.

— Da! a țipat Tilly, apucând-se să improvizeze numaidecât un mic dans al victoriei.

— Dar l-am urmărit în această dimineață, am spus eu, și există o imagine cu el stând chiar în fața turnului Eiffel, ținând o baghetă sub nas și pretinzând că e o mustață. Pur și simplu nu avea cum să fie mai în Franța de atât, nici dacă s-ar fi străduit.

— Da, a fost acolo, a chițăit Tilly, dar apoi s-a petrecut cel mai uimitor lucru: i-a fost spartă casa și a trebuit să se întoarcă mai devreme!

¹ Mamifere placentare care viețuiesc în America de Sud și Centrală, perfect adaptate stilului de viață arboricol, prezentând gheare puternice ce le permit o bună cățărare pe ramuri. Pe sol se deplasează cu greutate și viteză foarte redusă, de unde și denumirea de leneși. Sunt buni înotători. (n. red.)

Respect pentru oameni și cărți.

— Evident, e nașpa rău în legătură cu casa și toate celelalte, a intervenit Grace, compătimitoare.

— Da, da, a încuviințat Tilly dând din cap. Evident... dar chestia e că... vine diseară la Stella. E o chestie sigură.

— Sigură, repetă Grace. Iar tu o să mergi cu el, fie ce-o fi. În seara asta e noaptea... a continuat ea, strâmbând din nas și apoi zâmbind.

Am azvârlit cuvertura, așezându-mă pe marginea patului.

— Ce? Nu... Nu sunt pregătită.

— *Ești* pregătită, mă alintă Grace. Ești într-o situație cum nu se poate mai favorabilă. El e persoana cea mai potrivită.

— Nu, nu mă refer la pregătirea *emoțională*. Evident că sunt pregătită *emoțional*. Vreau să spun că pur și simplu nu sunt pregătită. Nu m-am dat jos din pat de trei zile. Arăt ca naiba.

— Arăți ca întotdeauna, a spus Tilly.

— Mulțumesc, Till.

— Pe bune, Hannah, a rostit Grace, întotdeauna ai spus că Freddie este cel pe care l-ai alege, dacă ai avea ocazia. Singurul motiv pentru care nu s-a întâmplat este acela că te-ai blocat pe luat totul la bani mărunți în, să zicem, ultimele patru luni.

— Soarta te-a ținut la distanță, a spus Tilly, cu emfază.

— Și acum soarta v-a adus din nou împreună, a completat-o Grace. Ai ceva de mâncare?

— Scuzați-mă, credeam că vorbim despre rolul sorții în viața mea, nu?

— Da, dar mi-e foame — nu pot contempla soarta pe stomacul gol.

M-am prăbușit înapoi în pat.

— Coboară la parter și aruncă o privire, atunci. Mama ascunde biscuiți deasupra cuptorului cu microunde.

S-au năpustit tropăind spre bucătărie. Grace avea dreptate. Îmi pusesem pierderea virginității pe linie moartă până când aveam să-mi obțin calificativele pentru examenele finale. Cu toate că

Respect pentru oameni și cărți

„pierdere” nu este tocmai cuvântul adecvat în acest caz. Nu e ca și cum ai găsi-o în ultima variantă de orar, nu-i așa?

Obişnuiam să visez la cineva delicat și amabil. Cineva care să mă înțeleagă și care să fie într-adevăr mișto, dar căruia să nu-i pese de ceea ce gândeau ceilalți oameni despre el. Cineva cu păr ondulat și brunet, foarte bronzat și care să vorbească limba italiană. Sau poate care să fie italian.

Freddie Clemence nu este delicat, amabil sau italian. Nu e dragostea vieții mele. Cel puțin așa sper eu, căci altfel nu voi avea parte de o viață pe care să o aștept cu nerăbdare. Dar, cu siguranță, dacă toată lumea ar aștepta să-și găsească dragostea adevărată, atunci ar fi plin de virgini, nu glumă.

Faza e că îmi cunosc o parte din problemă; tratez băieții la fel ca hainele: îmi imaginez o ținută înainte de a merge la cumpărături, în loc să aștept pur și simplu să văd ce e prin magazine. Visez cu ochii deschiși scenariile despre cum se vor petrece lucrurile. Mă gândesc la băieții care să se îndrăgostească de mine, băieți care în viața reală nici măcar nu s-ar uita la mine. Și în visele mele nu sunt tocmai eu; este un fel de versiune celebră a mea, strălucitoare, sexy și cu prestanță. Îmi imaginez că sunt invitată la petreceri unde totul se desfășoară perfect. Cum o să-mi întâlnesc dragostea vieții și cum el o să fie atras în mod inexplicabil de mine, spunându-mi lucruri de genul, „Mi-aș da viața pentru tine, Hannah”. Și cum mai apoi aveam să facem sex într-o mașină, ca în *Titanic*.

În realitate, fie mă giugiulesc cu Freddie într-un colț, fie alin pe cineva care nu se simte bine, căci îmi pare rău pentru persoana care dă petrecerea.

Dar poate că petrecerea Stellei o să fie altfel. Acum toată lumea a terminat cu examenele, așa că o să fie tare. Nouăzeci de persoane au acceptat invitația pe Facebook. Iar acum, că Freddie s-a întors mai devreme din Franța, poate că este un semn. Poate că acum este momentul potrivit. Nu e vorba despre dragoste, dar pur și simplu

Respectiv, am nevoie să fac acest pas, pentru a-mi putea vedea în continuare de viață.

Tilly și Grace au urcat bocănind scările și s-au trântit în patul meu, ținând în brațe două pachete de biscuiți Hobnobs și un borcan cu unt de arahide.

— Sper să nu-l dai niciodată jos pe Zac, a spus Tilly, holbându-se la tavanul meu. E acolo de când ne-am cunoscut.

Se uita la un autocolant cu Zac Efron. Îl lipisem acolo când aveam doisprezece ani, așa că era primul lucru pe care îl vedeam în fiecare dimineață.

— Nu o să-l dau jos *niciodată*, am spus. Zac este prima mea iubire. E posibil să fi trecut la...

— Freddie, m-a întrerupt Grace.

— ...dar el va avea întotdeauna un loc în inima mea.

— Și în garderoba ta, a zis Tilly. Mai ai tricoul acela cu chipul lui pe el? Țicnită chestie.

— Tu vorbești, cu pantalonii tăi azteci ca de harem.

Tilly își legăna picioarele prin aer, pentru a-i scoate în evidență.

— Nu mai am haine curate. Mama nu spală nimic pentru că e în grevă. Vrea să mă învețe cum să fac tot felul de chestii înainte să plec la facultate.

— Ei bine, ai face bine să bagi repede la cap, am spus. Nu vrei să te întâlnești vreodată cu un băiat și să ieși din zona tampon îmbrăcată ca Aladin.

Tilly se află în pragul iadului himenului. E un strigoi umblător. Un zombie sexual. Max Lawrence a *penetrat-o*, dar nu până la capăt și preț de doar câteva secunde. Ea spune că a durut-o prea tare, așa că el s-a oprit. Și după aceea i-a făcut ochi dulci lui Amber Mason la o petrecere, așa că Tilly i-a dat papucii. Ea nu avea de unde să știe că aia fusese ultima ei șansă rezonabilă. Dacă ar fi știut, e posibil să-i mai fi dat o șansă. Dar Tilly e o mămăligă atunci când vine vorba

Respect pentru oameni și cărți

despre lucrurile astea — aproape că a leșinat când și-a făcut testul pentru papillomavirus¹.

Cum putem să trăim într-o lume în care criminalii în serie pot fi identificați după ADN, dar nu ne putem da seama dacă Tilly e virgină sau nu? Am căutat de o sută de ori pe Google, dar cu cât încerci și cercetezi mai mult, cu atât mai filosofic devine totul.

De pildă, ce înseamnă să-ți pierzi virginitatea, oricum? Să ți se rupă himenul? Dar acest lucru se poate întâmpla atunci când faci echitație sau gimnastică și chiar și *înnot*, după câte se pare. Aș fi putut să-mi pierd virginitatea la piscina Acton Municipal. Dacă este vorba doar despre himen, atunci cum stau lucrurile cu homosexualii? Trebuie să aibă loc o penetrare; la urma urmei, băieții își pierd virginitatea chiar dacă nu li se rupe nimic. Așadar, poate că e vorba despre o chestie mistică și intangibilă, nu? La fel ca Sfântul Duh.

Dintre noi toate, Grace este singura care și-a pierdut virginitatea. Ea s-a îndrăgostit de Ollie anul trecut și de atunci au fost inseparabili. Nu știu cum vor face atunci când se vor duce la universitate. Grace nu ne-a spus, totuși, cum te simți de fapt atunci când faci sex. E ca și cum odată ce ai făcut-o nu mai ești capabil să vorbești despre asta. Poate fi ceva *într-atât* de uimitor? Poate că totul își pierde din însemnătate după ce ajungi să experimentezi chestia aia.

Ne-am întins pe pat și ne-am apucat să batem câmpii despre alte lucruri: despre ce urma să purtăm la petrecere și despre culoarea în care ne-am fi vopsit părul dacă ar trebui să alegem o singură culoare pentru tot restul vieților noastre (eu: castaniu, Tilly: platină, Grace: rămâne la fel). Și apoi conversația a ajuns inevitabil la membra lipsă a grupului.

— Crezi *cu adevărat* că e la el acasă?

¹ Virusul Papiloma uman (HPV = Human Papilloma Virus) este un virus care infectează epiderma și membranele mucoase ale omului. HPV poate duce la diverse afecțiuni canceroase. Riscul este maximum la vârste mici, sub 25 de ani. (n. red.)

Respect Tilly stătea pe patul meu, cu picioarele încrucișate, mâncând unt de arahide direct din borcan cu o lingură. Își completase ținuta cu hanoracul meu tip Ducele de Edinburgh și își legase părul lung și roșcat într-un coc.

— Ei bine, ea nu e aici, așa că...

Grace a ridicat din umeri, ca și cum Stella ar putea fi doar cu noi sau cu Charlie. Poate că de fapt chiar așa și stăteau lucrurile. Părea ciudat că Tilly și Grace erau aici și ea nu.

— Bineînțeles că e cu el, am spus. S-a întors de la universitate noaptea trecută. Am fost cu ea în fiecare zi de la examene încoace, dar astăzi n-a dat niciun semn.

— Ei bine, eu cred că este o relație toxică, a zis Grace.

Am râs.

— O „relație toxică”? Te crezi la *Jeremy Kyle Show*?

— Știi ce vreau să spun, a exclamat Grace, enervată. Este foarte nepotrivit pentru ea. Stella, dintre toți oamenii, ar putea face o alegere mai bună.

— Da, știi, am spus. La naiba, mai bine i-aș spune despre Freddie. I-am scris Stellei un mesaj:

UNDE EȘTI? FREDDIE S-A ÎNTORS DIN FRANȚA ȘI CRED CĂ ÎN SEARA ASTA E NOAPTEA CEA MARE!

SAM

Total părea greșit. Total, groaznic, teribil de greșit. Ce naiba făceam? Am decis să-l întreb pe Robin.

— Pare total aiurea, omule, am spus. Ce naiba facem?

El stătea ingenuncheat pe iarba udă, lângă o găleată mare de oțel, îndesând o ultimă carte în noianul de manuale făcute harcea-parcea care se afla deja înăuntru.

Respect pentru oameni și cărți

— Ce zici acolo? a bombănit el, apăsând cărțile cu o mână și folosind-o pe cealaltă pentru a scoate o brichetă din buzunar. Cred că e destul de evident ce facem.

A aprins de două ori bricheta, pentru a verifica dacă funcționa. Funcționa.

— Da, vreau să spun că mi se pare aiurea să facem asta după cele petrecute azi-dimineață, am spus.

— Sărbătorim, idiotule.

— Asta zic și eu! am strigat, în timp ce Robin s-a ridicat în picioare, curățându-și noroiul de pe pantaloni. Nu e *nimic* de sărbătorit. Ți-am spus deja cât de nasol am dat-o în bară la franceză. Așa că, dacă sărbătorim, sărbătorim înfrângerea. Cine sărbătorește înfrângerea? N-are nicio noimă.

Robin a pufnit.

— Nu sărbătorim înfrângerea *sau* victoria. Sărbătorim *faptul că s-a terminat totul*. Nu contează cum ne-am descurcat — contează că nu trebuie să ne mai gândim vreodată la aceste examene.

În cazul ăsta, o nimerise ca nuca-n perete. Mă gândisem mai mult la examenul de limba franceză după ce terminasem cu el în cursul dimineții, decât o făcusem în ultimele șase luni. Ca să fiu sincer, asta era probabil și cauza pentru care o dădusem atât de strașnic în bară. La naiba cu nenorocitul ăla de timp verbal, mai mult ca perfectul. Oricum, cine are nevoie să meargă atât de departe în trecut?

Robin și-a verificat iarăși bricheta.

— În regulă. Haide, facem chestia asta sau nu?

Ăsta fusese întotdeauna planul. În urmă cu doi ani, căzuserăm de acord ca, în ziua în care aveam să terminăm cu examenele pentru admiterea la universitate, să sărbătorim arzându-ne toate manualele. Trebuia să fie o chestie eliberatoare; un cathartic foc de tabără glorios, care să marcheze sfârșitul copilăriei și începutul... ei bine, nu tocmai al maturității, dar cu siguranță un pas în direcția asta.

Respect pentru oameni și cărți

Dar, în realitate, eram doar noi doi stând în picioare lângă o găleată, în grădina din spatele casei lui Robin. Dacă acesta era drumul spre maturitate, atunci mă bătea gândul să fac cale înapoi.

Robin a îngenuncheat la loc și și-a afundat mâna adânc în găleată pentru a scoate manualul meu de franceză. L-a așezat cu atenție în vârful grămezii și mi-a întins bricheta.

— Aici, omule, haide. Arată-le imbecililor ăștia de francezi ce-i de fapt de capul lor.

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu-mi vine s-o fac.

A ridicat din umeri.

— Fie, faci cum vrei.

A aprins bricheta și a ținut flacăra lângă colțul copertei.

— De ce nu arde? a întrebat, nedumerit. N-are niciun efect.

— Este laminată, tembelule.

Flacăra abia dacă reușea să coloreze colțul învelit în plastic într-o nuanță palidă, negricios-maronie. Dacă aveam să folosim metoda asta cu fiecare carte, atunci urma să ne petrecem aici întreaga zi.

— De ce dracu' le-au laminat? s-a răstit Robin, stingând bricheta.

— Probabil pentru a împiedica oamenii ca noi să le dea foc în găleți.

— Ce ticăloși! a bombănit el. Sunt mereu cu un pas înainte. Poate că am putea arde doar paginile din interior. Alea nu-s laminate.

— Atunci o să rămânem cu o găleată plină de coperte. Ce o să facem cu toate?

Robin s-a apucat să-și molfaie buza de jos, chibzuind.

— Am putea să le tăiem în bucăți mici și să le îngropăm? Sau să le punem într-o cutie și să le aruncăm în mare?

— În mare? Locuim în Londra. Marea este la cel puțin o oră distanță.

— Și ce dacă? Aș putea să o rog pe mama să ne ducă cu mașina până-n Brighton când se întoarce de la serviciu.

Respect pentru oameni și cărți

— Pare a fi mai mare daraua decât ocaua, ca să fiu cinstit.

Robin a gemut și s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să-ți mai ții naibii fleanca, Sam. Dacă ai de gând să continui așa și diseară, atunci o să te las baltă imediat ce o să intrăm pe ușă. Petrecerile de după examene sunt cele mai mișto petreceri dintre toate; toată lumea știe asta. N-am de gând să te las să o faci praf pe asta plângându-te cât e seara de lungă. S-ar putea să fie o surpriză pentru tine, având în vedere lipsa ta de experiență în domeniu, dar să știi că fetele nu se prea dau în vânt după tipii care jelesc tot timpul din cauza examenelor la franceză.

Poate că avea dreptate. Poate că puteam să privesc examenul ratat de la franceză dintr-o perspectivă pozitivă. Începutul unui capitol cu totul nou și neplanificat din viața mea. Fără universitate, fără un loc de muncă, fără un viitor convențional propriu-zis: puteam să mă reinventez în totalitate, începând chiar din seara asta.

Robin abia ce auzise despre petrecere de la amicul său Ben, care aflase de ea printr-un prieten al unui prieten. Drept urmare, existau multe șanse să nu cunoaștem pe *nimeni* acolo. Puteam deveni altcineva. Puteam începe să mă prezint ca „Samuel”. Poate că m-ar face să par mai profund și mai inteligent. Puteam fi Samuel, hoinarul misterios; Samuel care poartă haine lungi, fumează și privește fix în depărtare, enigmatic, în timpul conversațiilor. Mai bine așa, decât vechiul și simplul Sam, care pică examenele de limba franceză și care încearcă să ardă cărți.

Problema este că trebuie să faci întâi ceva cu viața ta înainte să te prezinți tuturor ca Samuel. Trebuie să fi *realizat* ceva. Samuel Beckett, Samuel L. Jackson, colegul lui tata, Samuel, care șofează un Porsche și care obișnuia să iasă cu Nigella Lawson: ei și-au câștigat deja dreptul de a utiliza aceste litere suplimentare. Am făcut eu ceva vreodată? Am câștigat un concurs de eseuri în clasa a noua și am pipăit-o pe Gemma Bailey pe o terasă. Sunt printre ultimii candidați pentru rangul de cavaler.